

Kraków, 13.11.2022

Wolny 22-11-2022
Uniwersytet Medyczny we Wrocławiu
RADA DYSCYPLINY NAUKI MEDYCZNE
Prof. dr hab. Marzenna Podhorska-Okołów

Uniwersytet Medyczny we Wrocławiu BIURO RADY DYSCYPLINY NAUKI MEDYCZNE	
wpl. dnia	21-11-2022
L. dz. RH-eW/	1940

Recenzja pracy doktorskiej pt. „Wpływ otyłości na wczesne następstwa udaru niedokrwiennego mózgu”

Otyłość jest jednym z najbardziej rozpowszechnionych schorzeń cywilizacyjnych i stanowi ważny problem medyczny i społeczny. Wyniki badań ostatnich lat wskazują, że otyłość może mieć korzystny wpływ na dłuższe przeżycie i lepsze rokowanie u osób z udarem mózgu w porównaniu z osobami o prawidłowej masie ciała, co określa się paradoksem otyłości. Zależność pomiędzy masą ciała chorego a udarem mózgu jest obecnie przedmiotem badań eksperymentalnych i klinicznych. Podjęta przed doktorantką kontrowersyjna tematyka badań wpisuje się w ważny z poznawczego i klinicznego punktu widzenia nurt badań nad możliwością praktycznego znaczenia paradoksu otyłości.

Celem pracy doktorskiej była analiza klinicznych konsekwencji udaru niedokrwiennego mózgu w zależności od występowania i nasilenia otyłości u chorych. Szczegółowe cele pracy obejmują następujące zagadnienia: czy nadwaga i otyłość wpływają na zmianę sprawności funkcjonalnej w okresie hospitalizacji chorych na udar niedokrwienny mózgu, na ryzyko zgonu chorych, na zależność przebiegu udaru niedokrwiennego mózgu od innych czynników ryzyka mózgowych incydentów naczyniowych oraz na efekty leczenia trombolitycznego.

Dodatkowe pytania dotyczą ewentualnych zależności między nadwagą/otyłością a lokalizacją i rozmiarem ogniska niedokrwiennego w mózgu oraz tego, w jakim stopniu nadwaga lub otyłość wpływają na czas hospitalizacji albo na wystąpienie krwotocznej transformacji udaru niedokrwiennego mózgu.

Do badania zrekrutowano 141 chorych (70 kobiet, 71 mężczyzn) w wieku 27–86 lat (średnio 70 lat), leczonych w Katedrze i Klinice Neurologii Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu, z rozpoznaniem udaru niedokrwiennego mózgu. U 36 chorych zastosowano

dożylne leczenie trombolityczne. W dniu przyjęcia i dniu wypisu ze szpitala u chorych oceniono stan funkcjonalny, wykorzystując skalę NIHSS, Rankina, Barthel oraz Mathew. Wykonano pomiary masy ciała, wzrostu, obwodu pasa i bioder oraz wyliczono antropometryczne wskaźniki otyłości (BMI-wskaźnik masy ciała, BAI-wskaźnik otłuszczenia ciała, WHR-wskaźnik pas-biodra i WHtR- wskaźnik pas-wzrost). Wartości tych wskaźników analizowano w zależności od obrazu klinicznego udaru z uwzględnieniem stanu funkcjonalnego chorych, typu udaru, wielkości ogniska niedokrwienia mózgu, efektów leczenia trombolitycznego, czasu trwania hospitalizacji, krwotocznej transformacji udaru niedokrwiennego mózgu.

Przeprowadzone badania, oceniające zależność między czterema antropometrycznymi wskaźnikami otyłości a przebiegiem udaru niedokrwiennego mózgu w okresie hospitalizacji, pozwoliły na ujawnienie wpływu zwiększonej masy ciała i zwiększonego otłuszczenia ciała na większą poprawę stanu funkcjonalnego chorych. W grupie chorych leczonych trombolitycznie w dniu wypisu ze szpitala większe antropometryczne wskaźniki otyłości wiązały się z większą poprawą stanu funkcjonalnego.

Uzyskane wyniki wskazują na istnienie paradoksu otyłości u chorych na udar niedokrwienny mózgu, tj. na większą poprawę sprawności funkcjonalnej po zakończeniu hospitalizacji i mniejsze ryzyko zgonu u chorych z nadwagą i otyłością ocenianymi na podstawie wybranych wskaźników antropometrycznych. Paradoks otyłości występuje niezależnie od wieku, płci i współistnienia nadciśnienia tętniczego u chorych leczonych trombolitycznie z powodu udaru niedokrwiennego mózgu.

Nadwaga i otyłość oceniane na podstawie wskaźników antropometrycznych nie mają wpływu na rozmiar i lokalizację ogniska niedokrwiennego mózgu ani na czas hospitalizacji. Powodują zwiększenie ryzyka ukrwotocznienia ogniska niedokrwiennego mózgu.

Paradoksu otyłości nie stwierdza się u chorych na udar niedokrwienny mózgu, jeśli otyłość jest znaczna, tj. przekracza 35 kg/m².

We „Wstępie” Doktorantka przedstawiła definicję, epidemiologię oraz klasyfikację i omówiła czynniki ryzyka, objawy kliniczne, diagnostykę oraz leczenie udaru niedokrwiennego mózgu.

Podkreśliła, że otyłość należy do czynników ryzyka chorób sercowo-naczyniowych, i równocześnie przedstawiła kontrowersyjny temat paradoksu otyłości, wskazujący na dłuższe przeżycie i lepsze rokowanie chorych leczonych z powodu udaru mózgu ze współistniejącą otyłością lub nadwagą w porównaniu z osobami o prawidłowej masie ciała.

Wstęp świadczy o dobrej znajomości tematu, technik badawczych oraz umiejętności prezentowania danych z piśmiennictwa.

Cele badania zostały jasno sprecyzowane. Prawidłowo sformułowano kryteria włączenia i wyłączenia do badania. Bardzo czytelnie przedstawiono schemat badania. Metodologia kliniczna, radiologiczna i laboratoryjna została opisana w przejrzysty sposób. Nie budzi również zastrzeżeń dobór testów statystycznych.

Wyniki pracy zostały przedstawione wyczerpująco i klarownie. W rozdziale „Wyniki” umieszczono 44 tabele i 8 wykresów.

Dyskusja koncentruje się na uzyskanych wynikach i omówieniu ich w kontekście wcześniej opublikowanych prac. Wszystkie ważne publikacje związane bezpośrednio z tematyką doktoratu zostały uwzględnione w omówieniu wyników. Dyskusja napisana jest dość wyczerpująco. Wyciągnięte przez Autorkę wnioski są zgodne z uzyskanymi wynikami. Praca doktorska została napisana poprawną polszczyzną

Reasumując, Doktorantka bardzo rzetelnie przeprowadziła swoje badania, zaś uzyskane wyniki mają znaczenie praktyczne i poszerzają istniejący stan wiedzy na kontrowersyjny temat paradoksu otyłości u chorych na udar niedokrwieny mózgu. Przeprowadzone badania wykazały większą poprawę sprawności funkcjonalnej po zakończeniu hospitalizacji i mniejsze ryzyko zgonu u chorych z nadwagą i otyłością ocenianymi na podstawie wybranych wskaźników antropometrycznych.

„Rozprawa doktorska Pani lek. med. Agaty Rojek spełnia warunki określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz.595, z późn. zm.)”. W posumowaniu stwierdzam: praca spełniła wszystkie kryteria pracy doktorskiej i w związku z tym zwracam się do Rady Dyscypliny Nauki Medyczne Uniwersytetu Medycznego im. Piastów Śląskich we Wrocławiu o dopuszczenie Doktorantki do dalszych etapów przewodu doktorskiego.



dr hab. Marta Banach